

Mdlý přísvit noci s tváří shodných tahů
Se smek' a stíny dva vrhl na podlahu.
Vzduch výhní sálal, po dni nelítostném
Dobíjel chabé duše tupým ostnem

V tmách tíživých se na besedu sešli
Člověk a přízrak. Směj se tomu chceš-li!
Z úst otevřených matně zuby plály,
Horečné ruce hady být se zdály
Níž klonila se těla pod únavou.
Šeptal cos člověk. Přízrak kýval hlavou.

Tak seděli až v první záblesk jitra.
Vstal tiše přízrak: „na shledanou zítra!“
Vztyčil se člověk, jako dravec zavyl.
„Co čekáš ještě?“ smutně přízrak pravil